

Den lilla domaren.

Under den stora krigsen flammade Parakids regeringstid ledde i Bagdad äfven en köpman benämnd Ali Chodjeh.

Denne hade alltid varit en from muselman, men det oaktadt gick icke efter sin uten att han fylde sin pligt att som en sanna mahomedan verkföra till stället. De många officererna hade hindrat honom, och han hade icke tyckt sig ha råd att lämna hus och bad att sin ide för att göra den långa resan.

Tre nätter i rad fick han emottaga en märkligt dröm. Han tyckte sig se en skugg, kvithög gubbe stå med upplyst hand framför honom och säga hanförr han icke givit sin plikt och för länge sedan varit i den heliga staden.

Denna påminnelse tog honom så djupt att han bestod att genast gå till sig af. Han ville sin hus ~~och~~, sin bod och sina varor, och köpte för pengarna, sådant smickram, som var till att föra med sig och uplysa för främmande ort, ty han ville gärna de två flugor i en smäll och göra förmånliga affärer på samma gång som han fylde sin religiösa bud.

sedan alla inköpen voro gjorda, hade han ~~emottagit~~ ^{ännu} tusen sekiner öfver, och som han icke gärna ville draga dem med sig på resan funderade han på hur han skulle kunna gömma dem på ett säkert ställe hemma i Bagdad. Till slut tyckte han sig ^{och} ha hittat på något bra. Han tog alla guldskruvarna och ledde dem i botten på en stor lerkruka, som han högt ställde i boden, fylde sedan krukkan med inlygda örnar och besatt den ~~med~~ till sin granne Mustapha, som var hans bästa vän.

- Huru granne - sade han till honom, skulle du vilja göra mig den tjänsten att förvara den här lerkrukkan åt mig, tills jag om några månader kommer igen från min verkföres till stället?

- Med största nöje - svarade Mustapha. - Men har du något till mitt magasin. Skick den gjel till den betagas. Ingen skall veta den, och du skall finna den på samma plats när du kommer tillbaka.

De gingo tillsammans till magasinet och såg krukkan i ett hörn. Ali Chodjeh tackade sin vän och gaf sig ut på sin resa.

Men det stod skrifvet: "ödets ^{del} för den also icke skulle bli så
bort som han tänkt sig.

Idå han kom till slut och efter förtärliga meddelande-
ningar hade ut sitt varorlager fick han ändelvis höra att de saker
han hade ut säga vara dubbelt så mycket värda: Egypten som där
officersman som han var, kunde han icke låta Trafiken gå förbi sig utan
följde med en keraman som just skulle afgå till Kairo. Och när han
kommit till Kairo och sett och hört där, begaf han sig till en ny stad, och
såsom till en annan, alltgjämte lockad. att resa vidare af den väsländ
bycken att resa vidare.

Idå detta sätt gick tiden än med motgång, än med vinst. En
gång följde han så mycket på sina spekulationer att han icke ^{ens hade med} ~~kunde~~
att återvända hem, och sedan behöfde han ^{strifva mycket länge} ~~strifva~~ för att resa sig igen, ^{och}
~~det~~ ^{det} följde näst gån är innom han nogsomliga nödhjälper, bestod
sig för att återvända hem länga vägen hem till Bygdad.

Hans vän Mustafa ha hade emellertid icke en enda gång
tänkt på skuldran, som stod inne i hans magasin, förrän sedan var
är vara gångna och blivit dött. Idå var en dag hans hustru meden de
mätte vid bordet.

- Tänk hvad det är länge sedan vi stå öfver. Det är ändå
nigonting, som är bra godt!

- Jät - min Mustafa, - jag kommer ihåg att det står
en krake öfver inne i magasinet. Ah! Ugh! sått in den där innan
han reste. Men nu är han nog dött, eftersom han icke kommit tillbaka
på så lång tid. Ah! Om de äro friska kanske vi verkligen ta och smaka på dem.

- Nej, rör den inte. Det skulle ju ändå kunna hända att
Ah! Ugh! kom igen - menade hustrun.

Men hennes man börde icke på henne. Han tog magasinens
nydeln och en tjus och betade resa på kraken. Den var väl öfverbunden
och alldeles fast, men så han tog upp en af skivorna och bet: den kände
han att den var skänd och knödde bort den.

- Tänk ändå de andra äro bättre - tänkte han.

Och för att öfvertyga sig om hur det var med den saken

aftröskte dem och stöck ner handen för att känna efter skinnerna blif
han lägen och bestört.

Men hörde inga guldmynt.

Da skog han ut skinnene i ett annat kist, men inte heller en
nyttigt han några. ~~Men~~ Kanoko de blifvit inblandade i prutsterna? ~~Men~~
vis tillde han dem tillbaka i kantan igen, skalen nej; inga skinner!

Änghj ifruen när saknade guld och beströfnad ifruen är
nådgos mistänke sin vän för ärlighet gick han ~~skallde~~ ^{äter} till Mustapha
och berättade honom att han lagt ner tusen skinner i skottkistan, men
om icke kunde finna dem.

- Skud vill det säga - utbrast Mustapha. - Har du lagt det
pengarna, så måste de finnas där. Du kan väl icke tro en vän om att
någon bedraga dig.

- Nej, det vill jag högt ogärna - svarade Mr. Chadyak. - Men
hvad skall jag tänka. Jag har lagt dit pengarna och nu äro de försvunna.
Kanoko har du beströft dem och lånat dem. Om så är, så säg bara uppsäk-
tygt och ärligt ifruen. Jag skall icke ställa dig. Du kan ju betala igen dem
och samvinnigom allt efter som du blir i stånd till det.

Men då höryde Mustapha skrika som en rasande.
Han hade icke tagit emot något annat än en kranke skinn. Ingen
hade sagt honom, att det var några skinner ibland dem, och då kunde han
väl inte ^{huru} ~~väl~~ ^{man} ~~tro~~ ^{tro} ~~svoro~~ ^{svoro} för dem. Lika gärna kunde ~~han~~ ^{man} komma och föra
pärbor och juveler af honom.

Mr. Chadyak förtrände likväl icke att säga berömma honom
att att om vår ärlig och bed honom betränke hvilkens skandal det skulle bli
om han sig sig tungan att vända sig till domstolen för att få rättvisa.
Men ingenting hjälpte. Mustapha blif fristom allt oböfligare.

Om de ättelstige människor stannade och hörde på deras frist tog han
dem till vittne på att Mr. Chadyak försökte mäta ner honom och födore
hans gode richte. Han berättade om skottkistan, som han lagt i förvar
och försäkrade honom som ville höra på att han inte tagit några skinner.
Om så fördrades kunde han gå ed på den sakens inför nyålfne domstolen

Da grep Mr. Chadyak honom om armen.

hållde han ut en del af obryena.

Jensid skæmlade det emeller Tid i krukken, och då han
betade ännu mere på kunne ramlade ete goldmynt ut. Givigt slog han
ut hela innehållet och uppläste förmodat de tusen sekimerna.

De mycket pengar kunde hans gylt icke stå emot. Han stoppa-
de dem på sig, ^{hållde} ~~fyttde~~ åter obryena i krukkan, band öfver den väl, och
gick ~~ut~~ upp till sin bastun.

- Uj; de vara skända och omöjliga är äte - sade han.

Men bastun var orolig öfver hvad han gjord.

- Det hade varit bättre om du inte hade vortt slum - Tykte
hon. - Om nu Mr. Chodysch kommer tillbaka, så ser han kanske att
krukkan varit upptagen.

Jessa ord förskräckte Mustapha. Iad han kändt ut di-
nera hade en del kommit på golvet, blifvit sandiga och icke kunnat
ligga ned igen. Krukkan var därför icke så full som förut. Men
nu Mr. Chodysch och rikke de den tillbaka skulle han med ståt kunna
göra att den var röd. Men det gick inte an.

Följande dag kipte han en del för nya obryer och tillde
dem i krukkan i stället för de gamla, så att ingen skulle kunna se att
innehållet blifvit rödtt, ställde så härlet tillbaka på sin plats och
kände sig helt förmöjd öfver sine tillförförade tusen sekimer.

Det drigste kändt icke många veckor, förrän Mr. Chodysch
till hans store förtret kom hem igen, och ett af dennes första bestyr
var att gå och hämta sin obrykruka med de tusen sekimerna, som
han nu ganska väl behöfde för att åter kunna öppna sin affär.

- Min kära vän - sade han till Mustapha sedan han kommit
inom dörren och hälsat på honom, - du har väl min obrykruka kvar?
Mustapha ^{blef likom en omula het om öronen} ~~hände sig till att se~~ ~~men~~ ~~marade~~
helt kändt.

- Naturligtvis, bästa granne. Där har du nyckeln till magasiniet.
Det är bara att hämta den. Men där är du så stödd den.

Och Mr. Chodysch gick glad och ^{betulle red på} ~~ty~~ (sin kruka, tog den
på armen och bar den till närdestuans dörr han bodde. Men när han

— Godt, — sade han. — ^{Du} ~~du~~ har väl sagt det. Du går jag till bedin
och ber honom döma emellan oss. Först, om du äfven inför honom kan vil-
kalle din osanning. Men kom idag till jag vermat dig.

Abi Chodja väntade dock ett par dagar med att vända af
hans domstolen, ty han hoppades att Mustapha skulle besinna sig och kom-
ma till honom för att erkänna sitt brott. Men den folkska vännen gjorde
ingenting annat än spred ut kring staden ~~att~~ Abi ville förstöra hans
goda anseende genom att beskylla honom för Gufnad. Och då ~~änd-~~
sigen gjorde Abi Chodja ^{ämltligan} ~~akt~~ af salen och gick till bedin med sitt ärende.

Ämlt helle emellan två väkt stort uppseende och domstolen
var alldeles ^{fullpackad med} ~~full~~ människor då de båda förne vännerna skulle
få sin tvist afgjord.

Abi Chodja fick redigera för historien med denken och
diesse tillförsäddes domaren Mustapha om han tagit rekinnerna.

Men denne uppträdde helt fientligt och ogeneradt och förstod icke
han alls att en skymt af dem, hvilket han också intygade med folk
ett i allt folkets närvaro. Som nu inga vittnen fanns kunde ingen
jäfva honom, och domaren ^{säg sig} ~~bed~~ ^{tannger} ~~derför~~ ^{na} ~~spikarna~~ honom.

Triumferande gick Mustapha hem till sig och hånade sig fast
under det den ständes Abi Chodja begaf sig till sitt enslösa världens-
rum grubblande öfver sin olycka och världens oselhet. Denne vilke han
kännt icke ge sin sak alldeles förlorad utan sätte upp en bönsskrift
till kalifen, ^{huru han ursäkade honom en vilken} ~~han~~ och gick samma dag upp till det kungliga
palatset, tillnade den till visiren Gjafer, och bad honom gifva den åt
kalifen.

Gjafer fulgjorde öfren uppdraget, och Thronen af Benhid
lätte på morgonen ^{höga} ~~igenom~~ Abis skrifvelser, dock utan att se någon utsikt
att kunna förändra domen, då det icke fanns några bevis för Mustaphes beskyldning.

Länge fram på dagen, när han som vanligt följde
ströfande kring getorna tillsammans med sin visir, fick han emellan
till åter en påminnelse om den mycket ontalade domen.

Jäst som han gick förbi en gård, där några barn lekte fick
han höra ^{han} ~~den~~ ^{som sig ut att vara omkring till sig} ~~den~~ ^{säga} ~~den~~ ^{af} ~~governen~~ säga:

— Skä vi teka Abi Chodjich och Mustapha inför domstolen?

— Ja - ropade alla de andre med en röst, och kalifa som blev intresserad att få veta hvad begrepp barnen kunde ha af om den riktiga ~~den~~ tristestaken stannade för att höra på.

Förvålligt vis gånge sig dock både han och Giafar bekom ett plunk och blödde blott in genom yringorna.

— Skä ska vi komma öfver ens om hvilka vi ska vara - sade den äldsta gossen, som de kallade för Schiman. — Det är bäst att gå, som är gammal och förständig är ^{kadim} ~~kadim~~. Da skimed för va ^{litens} re Abi Chodjich och da Hassan för vare Mustapha. Af andra för ^{vara} krigsmän och ~~in~~ rittsförare.

Schiman satte sig nu på en bänka, som skulle föreställa domarsäte, och dröjde med benen.

— För fram de båda Tristunde - sade han.

De gossar som skulle vara rittsförare, ~~stopp~~ gingo efter de höge mästarna och förbröt sig på dem. Både Abi Chodjich och Mustaphas representanter voro inne i sina saker och fördrago sina olika historier. Innan både Mustapha hade till och med ännu mera briddom än den naturlige haft att få vara jalokt för att bestyrke sin uttåg.

Men då lade Schiman fingret på näsan.

— Stopp - sade han - vi ^{skilja inte ha} ~~skilja~~ inte så briddom. Innan da vore skulle jag vilja se den där olivkrankan, i fall Abi Chodjich har den kvar.

Ja, Abi Chodjich hade den kvar, och så höllas han springa till värdshuset för att hämta den, kom strax därpå tillbaka med en gammal tråkig stembusk, som fick gälla för krankan och ständes han framför den lilla kadim.

— Erkänner du, Mustapha, frågade denne att detta är den kranka, som Abi Chodjich gaf dig så förut.

— Ja - svarade Mustapha sedan han tillät sig stän krankan.

Då stak Schiman ned handen i stembuskens och löstade tyg upp en oliv.

— Prättiga oliver - sade han. — De se vi gata ut, att jag har best ett smaka på en.

Och han bet tva, som om han satte tänderna i en frukt.

— *Östarriska* — förklarade han, — alldeles friska. Men det var betydligt. Jag trodde inte ate oliver, som legat förvarade i jän är skulle kunna vara friska. Vi ska höra hur det är med den saken. Finns här några olivhandlare?

Genast stego två gossar fram och sade ny vare olivhandlare.

— *Nej*, hvad är en tanke om förhållandet? Kan oliver hålla sig friska i jän är — frågade den lille domaren.

— *Stor*ja, herr kadi — genmilde de begge ungdomliga olivhandlarna, — det är alldeles omöjligt. Skar väl man än ligges in oliver, så får man dem ändå inte att bibehålla sig längre än något i på tredje. Sedan förtora de både förg och smaka och daga inte att äta.

Vad denne upplysning ~~gav~~^{riktade} den lille kadin kanten åt olivhandlarna.

— *Finns* så på de här — sade han.

Olivhandlarna bitades taga upp frukter och smaka på dem.

— *Förbryllade* — bedyrade de. — De kunna inte vere annat än af örets skild. Du kan fråga alla olivhandlare i Bygden, så ska du få höra att de säga detsamma.

Den lille domaren drick sig om sitt inbillade stegg och öppnade ögonen i skustappa.

— *Om* så är, så är det ingen som kan beståda att du är en tygf — sade han. — Och din tvän blir en länges vid helaen tvas du är död.

— *Skid*, nåd — skrek den öfverbesvärade bråderingen och följ på häri med upplyfta händer.

Allt ingen vid geff. Bråderingarna störtade fram och grepa den lilla skustappa, bunda ett rep om halsen och lätende sänka honom i närmaste träd.

När skådespelet sålunda var utspelt gick Floran al Brådering och Gjöfar sin väg, osäkra hvarom de kommit. Bråderingen var likväl så upplyft af förvåning öfver den lille domarens klådhet och fjärdighet att han ikke talade om något annat under hela hemvägen. Och han befutade Gjöfar att följande morgon gå och hämta honom till poltast. Vidare skrek han till kalla *Abi Schogeh* och skustappa att infinna sig i rådsalen nästa fö-

smiddag vid den allmänna mötesningen, och Abi Chodjak skulle till-
siga sig Tya sin Alivokrute med sig.

Som han befant, så skedd i färd.

Det blef en stor uppståndelse i Selmans fatiga prästbänk,
när den fina herrn, sjöförens överinspektör hos kalifen trädde in genom dörren.
Han ämnade mer bestörtning vickte det, att han ville Tya gossens med sig till
palatset. Staderna kunde knappast hata sig uppåt af förskräckelse och för-
galle om han gjort något illa.

Då Grefer tog och sade henne att ^{det} skulle nederfäres hennes
som något ord utan framt om, och att han snart vilhelimen skulle vara hemma
igen beqväm som sig tillvint, blivde ju Selmans hans bästa bästa och lät
hon följa med den frammanne herrn.

Selmans gick också häckt vid hans sida, fastän han inte
fick säga något till sig om, ty han var en duktig gosse och visste
med sig att han inte gjort något ondt. Inte ens när han stod inför kalifen,
den damen stå i sin lysande skrud med ~~hans~~ antel och öfver, blef han rödd.

Han begynte sig underligt djup, som hans moder sagt åt honom
att han skulle göra, och sig honom sedan rakt i ögonen med en fast blick
vintande ju vad som skulle komma.

Kalifen lade vänligt sin hand på hans hufvud.

— Min bästa gosse — sade han — jag skall säga dig, att jag var med
om både ju i går, då du var de andra blekte domstol, fastän ~~du~~ inte sig mig.
Och nu tänker jag låta dig rita till doms igen, men denna gång öfver den
rikliga Abi Chodjak och den rikliga Skustapka.

Och han tog gossen vid handen och födde honom med sig in
i den stora riddsalen, där alla ministerna, emirerna och hoffet väntade.
Abi Chodjak och Skustapka stode i midten af rummet, och ett stycke åt sidan
känd, som fört den vittnisa domem, ty kalifen hade ^{igen} beordrat bud på
honom för att han skulle få lära sig hur ett med skulle drivas.

Höfveligt skred de upp på treppstegen till tronen och när
människan frågade sig med lögmod hvad den lilla ^{här} färdige gossen hade
der att göra hand i hand med ^{kalifen} ~~honom~~ ^(Herren af Persien) ~~den~~ ^{han} ville sig emellertid på tronen
han, och som denna var tillräckligt bred för tre lyfte han ~~up~~ upp gossen och

såre honom bredvid sig. Därefter lät han gifva tecken till en förhöret
kunne
~~skulle~~ börja ^{och} de skuldade parterna skulle framtrida.

M. Lebedyche och skustogha berörde tomars beqvämhet med sina
gämnar, och sedan de efter uttalen tröstades åter resten sig upp vidade källan
på Schiman.

— Häs ses vi se domaren — sade han. — Framför oss på nytt era
klaga och meromiel.

En man af driskningas gick genom salen. Man kände
på hvarann. På det bekväms alltså att denna klädes gosse skulle få
sitta till doms och afgöra i fören stort folks heder och huf. Men herrskarens vilja
måste ittydes, och de begge högmännen ^{afgifva} framkomme med samma berättelse
och som de framkommit med inför kardin, hvar efter skustogha liksom
förent skyddade sig att andaktas det han skulle få bekräfta sin uttåg med ed.

Den lilla domaren hade työt och med spänd uppmärksamhet
hört på, men nu öppnade han för förste gången sin mun.

— Innan du vill måste vi se skänkaren — sade han — Det
mågon gå och hämta den, i fall M. Lebedyche har den kvar.

Och som M. Lebedyche på Gårdsfars tillrägelser fört den med
sig, så var den snart framskaffad. Men i stället för att ^{afgifva} smaka
på skänkens ^{han} bed ^{och} Schiman höll uttygt bekväms att göra det.

Denne tog en af frakterna och hött i den.

— Lammstycken riktigt goda och fiska skiver — sade han.

— Må ha hött det — återtog den lilla domaren. — De rättsges
bekundare säger att de äro goda. Men hur länge kunna skiver hålla sig?
Om det finnes några skivhandlare skulle vi kunna få se till det.

Gårdsfar hade öfren trott på detta och hött hämta flera skiv-
handlar upp till rättsalen. Sedan ^{ansåg} fram om egentligen vara kommit ut
stiga fram, förklarade sig vara kompetenta att bedöma frågan.

Länge en något öfver tre år kunde inga skiver bevas
fiska, sade de, utan föga selem en nedervärdig smak och ful färg.

— Understå de de här, och ingoos hur pass gamla de kunna
vara — uppmendde Schiman.

Skivhandlarna gjorde som de blifvit ombudade och för-

skorell med en man att de måste vara af ärdets skörd.

— Och ända skulle det vara ja is sedan du fick dem i förmar-
sade den lilla kardin till skottet.

Janne bleknade och skulle ända framstamma något till
sitt förvar, då han begynde ~~att~~ af sin hängande "tyot" från kalifen.

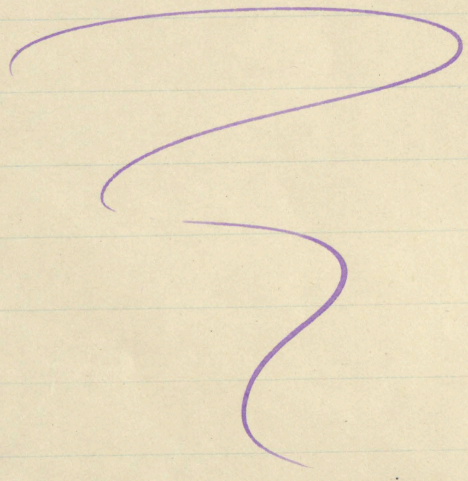
— Ditt brott bygger i öppen dag — sade han. — Sedan barn har
gjort det tyddigt och blott för hvar och en som har ögon att se med och öron att
höra med. För att hjälpen och medredaren och kung honom vid kalsen till
han är död, dock först sedan han bekänt hvar han gjort de tusen skinnarna
och lämnat dem tillbaka till alla skadliga.

Öfversten grep genast den skiljande protesteringen för att
öfverantwarta honom att böda, så att han skulle få undergå sitt viljeförhållande
och Herren af Raschid vände sig till kardin, som följt den öfverste dommen.

— Jag lärdom af denna lilla gosse — sade han liggande bakom
på barnets knä — och ^{kom i dag på sin hädanför} ~~men jag~~ bättre undersöker
en sak innan du ficker din dom.

Jeppe lyfte han upp Johanson och tryckte honom
in för allt folket. Och innan ^{gossan} ~~den~~ gick fick han med sig en bär full
med tunga guldmynt till sina föräldrar.

Men kalifens benägenhet stannade icke vid det, ^{(utan han} ~~utan~~
lät öfversten honom gå sin bekostnad till en känd man, för att han
i framtiden skulle kunna bli ^{fullt} ~~fullt~~ i stånd att ge sina länd och
sina medmänniskor med sin stora bliskhet.

Saga 8

Kalifornien för en dag

De arunds jutea synt trarum

Den tillä darrum

Original

Saga 8

mannus

Saga
[Tusen och

Se afund
Kalifen
Den lille

originalm

STOCKHOLMS
STADSBIBLIOTEK

SSB. 1.
5.000. 10. 65.

nr 8

en matt]

sjuka systema
en dag
a domaren

s